

Canh Bạc

Chương 53 : Chương 53

Nguy Tông Thao không hờn giận trong lòng sau khi nghe xong lời nói của Dư Y, lập tức quay trở lại trong phòng, rót một ly rượu, ngồi hóng gió trên boong tàu cạnh hồ bơi. Cho tới khi bầu trời tối đen thì anh mới đi vào bếp mở tủ lạnh, tùy tiện lấy ra một ít đồ ăn lót dạ, cũng không có hỏi Dư Y có đói hay không.

Qua mười giờ anh mới trở lại phòng ngủ. Dư Y đã tắt đèn đi ngủ. Anh rửa mặt rồi đến nằm bên cạnh cô. Hai người đưa lưng vào nhau, anh lại ngủ không được, càng nghĩ càng giận. Khi nào mà anh phải cầu xin như thế này? Làm sao để theo đuổi một người phụ nữ? Anh muốn có phụ nữ sao lại khó như vậy? Bây giờ đối tốt với người phụ nữ này một chút thì cô ấy liền giẫm lên mặt mũi mình, càng ngày càng quá đáng!

Sắc mặt Nguy Tông Thao càng ngày càng trầm, lửa giận trong lòng hùng hực đốt, càng cháy càng mạnh. Anh đang muốn phát tác, sau lưng đột nhiên bị một cái đầu cọ cọ, hơi thở ấm áp dán lên phía sau. Anh cứng người lại, đợi một lát thấy phía sau không có động tĩnh, anh mới xoay người thì thấy mí mắt Dư Y giật giật, như là vừa mới nhắm lại.

Nguy Tông Thao nhú mày, lại nằm một lát nữa thì anh mới xuống giường, đi ngủ trong phòng khách bên cạnh.

Mặt trời mọc trên biển, vàng rực phủ kín bầu trời. Dư Y cả đêm không ngủ, lăn qua lộn lại, bên cạnh trống trơn. Cô nằm hồi lâu mới đứng dậy, đi xuống dưới lầu, dường như không có một người nào.

Cô đói đến mức dạ dày thật khó chịu. Trong tủ lạnh lại chỉ có rượu, ngay cả một cái trứng gà cũng không thấy. Dư Y đi chung quanh một vòng, đi ra khỏi phòng bếp hét lên: “Ngụy Tông Thao!”

Không có ai đáp lại. Cô gõ cửa phòng toilet, rồi đi lên lầu hai tìm người, tìm một vòng vẫn không có ai. Ngược lại cô thấy A Thành đột nhiên xuất hiện, đem tất cả hành lý và giấy tờ tùy thân của Dư Y đưa cho cô, nói: “Thủ tục mấy ngày nay sẽ làm thoả đáng cho cô. Tiền cô thắng được ở trên du thuyền cũng đã đưa vào trong thẻ của cô. Mấy ngày nay tổng giám đốc Ngụy có việc gấp, mấy người chúng tôi cũng có công việc. Tổng giám đốc Ngụy đã dặn dò, cô muốn làm cái gì thì tùy cô, nhưng cô không thể rời khỏi Singapore.”

Ngụy Tông Thao tức giận, bắt đầu từ đêm đó cũng thấy không có xuất hiện. Dư Y dựa vào sức mình, mỗi ngày đều đi ra ngoài một vòng, không bao lâu thì tìm được nhà ở từ trên mạng.

Giá nhà ở Singapore vô cùng đắt. Trong khoảng thời gian ngắn cô không có khả năng tìm được công việc làm, khó tránh miệng ăn núi lở. Cô chọn trước một căn nhà tổ.

Nhà tổ không được tiện nghi như nhà chung cư, nhưng Dư Y nhìn thấy cũng không tệ. Tường bên ngoài được sơn màu sặc sỡ, gợn gàng ngăn nắp trông rất đẹp, gần đó còn có nhà ăn, ăn cơm cũng thuận tiện.

Cô thuê trọn một căn nhà, dự định nhanh chóng chuyển qua. Hành lý chỉ có vài cái quần áo mà thôi, nhét vào ba lô thì có thể rời đi. Dư Y chờ đợi hai ngày ở nhà lớn, vẫn không thấy bóng dáng Ngụy Tông Thao. Cô gọi điện thoại thông báo với A Thành, nói: “Tôi sẽ ở chỗ đó, anh rảnh thì có thể tới tìm tôi, ngày mai là tôi dọn đi.” Dừng một chút, cô lại hỏi: “Mấy ngày nay anh ấy nghỉ ngơi ở đâu? Đang làm gì?”

A Thành nói: “À, tổng giám đốc Ngụy nói, cô Dư không cần quan tâm.”

Dư Y ngưng lại, cúp điện thoại một cái rụp.

Dư Y vốn quen với cuộc sống một mình, không có Nguy Tông Thao ở bên cạnh quấy rối, cô càng cầu mà không được. Ngày hôm sau cô liền dọn đến chung cư. Trên hành lang dài có một dãy cửa, hàng xóm đi tới đi lui, tươi cười thân thiện, nhìn thấy cô còn ân cần thăm hỏi hai câu. Dư Y thấy thích bầu không khí ở đây.

Bà dì ở nhà bên cạnh trùng hợp có mở một gian hàng bún ở nhà ăn. Lúc Dư Y đi ăn bún xào thì nhìn thấy dì ấy, thỉnh thoảng còn có thể tán gẫu với dì ấy vài câu, vài ngày tiếp theo thì hai người đã quen thân.

Nhà ăn ở Singapore rất giống với căn tin trong trường học, trong đại sảnh có bày đầy mấy cái bàn, mỗi gian hàng cũng không có bán đồ ăn giống nhau, đủ loại món ăn, món ăn Mã Lai, món ăn Singapore, món ăn Ấn Độ. Sau khi ăn xong thì sẽ có người đến thu dọn chén đĩa, ăn xong thì rời đi, gọn gàng sạch sẽ.

Mấy ngày nay Dư Y rất thường hay tới đây, ngày ba bữa đều giải quyết ở trong này, khi thì ăn đậu hũ non, khi thì ăn phở bò tái. Máy điều hoà trong nhà ăn được mở đủ mát, sau khi ăn xong cũng không thấy chảy một giọt mồ hôi nào. Nhưng mà nơi này rất ồn ào, cô cần phải nói lớn tiếng với người cùng trò chuyện.

Bà chủ của gian hàng cho là cô còn nhỏ tuổi nên đối đãi với cô đặc biệt thân thiết, bao giờ cũng thêm đồ ăn, còn nói nhỏ với Dư Y: “Chúng tôi cho bao nhiêu thịt bò rau cải đều có đong đếm, cho cháu nhiều thêm một chút, cháu ăn nhanh đi, đừng để cho người khác nhìn thấy!”

Dư Y bật cười, ăn ngấu nghiến ngay trước mặt bà chủ, bà chủ còn tặng thêm cho cô một ly đồ uống lạnh. Bữa nào cũng đều khiến cho cô ăn uống no say. Về sau Dư Y nửa nói giỡn, hỏi dì ấy có cần mượn người

giúp việc hay không, kết quả đã thu hút mấy người chủ gian hàng khác, hỏi cô: “Cháu cần tiền à? Công việc khó tìm, tiền lương cũng rất thấp. Người cháu gái vừa mới tốt nghiệp của tôi tìm được một việc làm, lương hai ngàn đồng, mệt chết mệt sống cũng không đủ xài!”

Bà chủ gian hàng bún suy nghĩ một chút, nói: “Dì sẽ để ý dùm cháu một chút, cháu trở về chờ tin tức của dì!”

Dư Y không ngờ là bọn họ lại nhiệt tình như vậy. Ngày hôm sau cô đã thấy bà chủ hàng bún đem một cái thông báo mượn người tới, phía trên không có yêu cầu bằng cấp gì, cũng không có nói chỉ tuyển nhận người địa phương, tiền lương còn cao rõ rệt. Dư Y vừa đi vừa tính toán, tiền trong thẻ vẫn còn rất nhiều, nếu chỉ cần trả tiền thuê nhà và ăn cơm thì có thể duy trì hồi lâu, đáng tiếc là cô không chỉ trả tiền thuê nhà mà thôi. Cô đứng trước cửa phòng khám bệnh, nghĩ đến chi phí mỗi giờ thì đau lòng một trận, xem ra tìm một công việc làm là rất cần thiết.

Cô nằm trên sô pha, cố gắng điều hoà nhịp tim đập.

Nữ bác sĩ ở trước mặt – ba mươi tuổi, đeo một cặp mắt kính có gọng, giọng nói thật dịu dàng, cười nói: “Bác sĩ Hứa đã gọi điện thoại cho tôi. Hơn nửa tháng trước cô Dư đã hẹn trước với cô ấy khoảng thời gian phải về Trung Quốc, tại sao tới Singapore?”

Dư Y nói: “Vốn là muốn trở về, xảy ra một chút ngoài ý muốn.”

Cô thật không ngờ Ngụy Tông Thao nhẩy ra nửa đường, ép buộc cô tới nơi này. Làm hại cô phải sắp xếp lại một lần nữa tất cả mọi chuyện.

Trong phòng thật im lặng, ánh sáng êm dịu, máy điều hoà nhiệt độ thổi ra gió mát vừa phải, lời đối thoại của các cô cũng rất nhẹ. Ban đầu nữ bác sĩ nói nhiều hơn, Dư Y rất ít mở miệng đáp lại.

Cô dường như càng muốn ngủ. Sô pha rất thoải mái, bên cạnh lại có người nói nói, tốt hơn so với nhà tổ trống rỗng.

Nữ bác sĩ nhẹ giọng hỏi cô: “Hiện giờ cô đang ở một mình?”

“Vâng.”

Nữ bác sĩ lại hỏi: “Ở Singapore cô có bạn bè không?”

Dư Y im lặng hồi lâu: “Không có.” Cô nhíu mày, nói tiếp: “Có một người, nhưng không tính.”

Nữ bác sĩ lại hỏi một câu gì đó, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng vào trong tai Dư Y. Khoảng thời gian im lặng lần này dài giống như một thế kỷ, Dư Y nhỏ giọng nói: “Ông nội của tôi đã lớn tuổi, thân thể càng ngày càng kém, có lẽ nhịn không được bao lâu. Trần Chi Nghị rời đi mười ngày trước, tôi thật sự không muốn gặp lại anh ta, lúc anh ta rời đi tôi rất khó vượt qua. Thật ra bọn họ không có làm sai cái gì, tất cả mọi người đối với tôi tốt lắm, đối với tôi vô cùng tốt.”

Giọng nói của nữ bác sĩ nhỏ nhẹ khẽ khàng, chậm rãi mang Dư Y về năm năm trước.

Dư Y từ phòng khám đi ra, mắt hơi hồng lên một chút, vẫn còn tiếc tiền. Cô đi không nổi nữa, đi được một lúc là lại ngồi phịch xuống bên đường, cúi gằm mặt xuống. Cô quy hết nguyên nhân lên chi phí phòng khám bệnh, lấy di động ra muốn tìm người kể khổ. Lật qua lật lại cả nửa ngày cô mới phát hiện bên trong ngoại trừ số điện thoại của bác sĩ thì chỉ còn lại số di động của A Thành. Hoá ra cô không có số của Ngụy Tông Thao ở Singapore.

Dư Y lau khô nước mắt. Trên đường trở về, cô mua hai tờ báo, rồi đi đến nhà ăn mua về hai hộp cơm, ngần ngừ ở trong nhà đúng một ngày một đêm. Ngày hôm sau cô mới dựa vào tin tức thông báo tuyển dụng, chạy tới chỗ phỏng vấn việc làm, ai ngờ lập tức được trúng tuyển. Dư Y thầm nghĩ rằng cô đã thắng một khoản tiền lớn trên du thuyền, đến nơi này lại nhanh chóng tìm được việc làm, xem ra vận may của cô đã đến. Rồi sau khi đi gặp nữ bác sĩ thì cảm xúc đã tốt lên rất nhiều.

Dư Y nằm trên sofa như cũ, nói: “Ngày đầu tiên tới Singapore, tôi ở tại căn nhà lớn trên đảo Sentato, hướng ra mặt biển, chưa từng thấy qua cảnh đẹp như vậy.”

Nữ bác sĩ hơi ngạc nhiên một chút: “Tôi biết nơi đó, nơi đó rất nổi tiếng. Tại sao cô lại dọn ra?”

“Không muốn ở cùng một chỗ với anh ta. Anh ta mang tôi đến Singapore, nhưng tôi không muốn ở cùng với anh ta.”

“Vì sao không muốn?”

Dư Y nhíu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Tôi nhìn thấy anh ta thì nhớ tới chuyện không vui. Thật ra năm năm này tôi rất khá, nhưng mà sau khi gặp anh ta thì tôi thường xuyên khóc, cảm xúc của tôi dao động rất lớn, có rất nhiều lúc chính tôi cũng không thể khống chế. Tôi sợ sẽ tổn thương đến người khác, tôi cũng sợ sẽ khiến cho anh ta thương hại tôi. Như vậy không tốt, sớm hay muộn gì chúng tôi sẽ chán ghét nhau.”

Nữ bác sĩ nhìn nhìn quyển tập ở trong tay: “Cô hai mươi lăm tuổi?” Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Dư Y, cười nói: “Suy nghĩ rất thấu đáo, có đôi khi quá lý trí cũng không tốt. Anh ta có biết cô tới đây hay không?”

“Không.”

“Tại sao không nói cho anh ta biết?”

Dư Y cười cười: “Tôi cũng muốn thể diện. Mấy tháng nay tôi làm chuyện gì cũng do anh ta quản. Tôi đã phiền lắm rồi.”

Nữ bác sĩ cũng cười: “Anh ta là Trần Chi Nghị phải không?”

Dư Y lắc lắc đầu, nhắm hai mắt lại, qua hồi lâu mới mở miệng lần nữa: “Anh ta là người mà tôi muốn nói chuyện yêu đương.”

Dư Y muốn chữa khỏi bản thân mình. Nguy Tông Thao không đến tìm cô cũng không quan trọng. Cô cảm thấy được bản thân mình có bệnh, ít nhất trong mấy tháng nay tình trạng rất tệ, đi du lịch khắp nơi cũng không thấy thuyên giảm. Cảnh giữa cha và Nguy Tông Thao ở trong mơ đan xen với nhau, thỉnh thoảng cô còn có thể mơ thấy ông nội và Trần Chi Nghị.

Cô luôn luôn buồn rầu đau khổ, càng nghĩ vẫn là nên dứt khoát đi gặp bác sĩ tâm lý. Tương lai còn rất dài, cô muốn sống cho vẻ vang!

Cô từ phòng khám đi ra, vội vội vàng vàng đi đến chỗ làm. Tòa nhà sáu mươi tầng bất cứ lúc nào cũng đều người đông tấp nập.

Mười năm trước chính phủ Singapore huỷ bỏ lệnh cấm sòng bạc. Tòa Thế giới giải trí này, bốn tầng dưới là sòng bạc, du khách có hộ chiếu nước ngoài trong tay được đi vào miễn phí, dân Singapore thì lại phải trả tiền phí mới có thể đi vào, khách đánh bài liên tục không dứt.

Bốn tầng trở lên là nơi có đủ loại ẩm thực và phương tiện giải trí, rạp hát, cửa hàng mua sắm... cần cái gì cũng có. Khách sạn có hơn một ngàn phòng, giá cả phòng khiến người ta líu lười không nói nên lời.

Nơi Dư Y làm việc là quán bar của sòng bạc, chế độ ban ca luân phiên mở hai mươi bốn giờ. Sau khi cô thay quần áo thì chạy tới quầy bar, đồng nghiệp đã muốn nổi giận, than phiền nói: “Cô mới đi làm có vài ngày, thiếu chút nữa là đến trễ!”

Dư Y nói xin lỗi, nhanh chóng tiếp nhận công việc trong tay cô ta, nghe thấy mấy đồng nghiệp bàn luận sôi nổi: “Hôm nay anh ấy muốn đi tuần tra một đợt, sau khi tiếp nhận coi như là lần đầu tiên anh ấy lộ diện. Tiếc rằng tiệc rượu hai tuần trước anh ấy không có tham gia, bằng không thì chúng ta đã sớm có thể thấy anh ấy.”

Ông chủ của toà nhà giải trí này nắm giữ toà cao ốc sáu mươi tầng, có được sòng bạc cao nhất xa hoa nhất Singapore, độc quyền ngành giải trí của Singapore. Anh ta vẫn luôn giấu mặt ở sau màn, chưa bao giờ lộ diện, cho đến ba tháng trước anh ta mới hiện thân, hai tuần trước chính thức tiếp nhận quản lý.

Hôm nay là lần đầu tiên anh ta chính thức đi tuần tra. Nhiều xe hơi sang trọng đỗ ở bên ngoài Thế giới giải trí, đoàn người mặc âu phục đen, chỉnh tề đi vào. Cấp cao của Thế giới giải trí đã sớm kính cẩn đợi ở cửa, bước vào bên trong theo anh ta. Mỗi một chỗ đi qua đều có nhân viên làm việc ngừng lại, cung kính cúi đầu xuống, mọi người vừa khấn trương vừa nghiêm chỉnh. Tiếng bước chân dần dần tới gần quầy bar, nhân viên phục vụ đều đã xếp thành hàng, mọi người nín thở nhìn anh ta từng bước một đến gần, nhịp chân vững vàng mạnh mẽ, ai cũng không dám nói chuyện.

Anh ta đi đến trước mặt Dư Y, cuối cùng thì dừng bước: “Lấy một ly rượu mang đến văn phòng của tôi.” Mắt anh ta nhìn về phía trước, bước đi

nhanh.

Dư Ý sững sốt, dưới ánh đèn chói mắt, người vừa nói có bóng dáng cao lớn quen thuộc kia là người cô muốn nói chuyện yêu đương, vừa mới đi qua chỗ này!

LINK Truyện:

Canh Bạc <http://truyenhh.com/doc-truyen/canh-bac-1865833.html>

LINK Chương này:

Chương 53

<http://truyenhh.com/doc-truyen/canh-bac-1865833/chuong-53.html>